

Sygnatura akt VI W 614/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 04 września 2013 roku

sprawy przeciwko P. D. synowi A. i L. z domu P.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 1 listopada 2012 roku ok. godz. 13.13 we W. spowodował zagrożenie w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując tramwajem linii (...) (wóz nr (...)) jechał torowiskiem wydzielonym z jezdni ul. (...) od strony ul. (...) i na wysokości skrzyżowania z ul. (...), wjeżdżając na pętlę tramwajową S. nr (...) gwałtownie zahamował, co spowodowało przewrócenie się pasażerów tramwaju, którzy przygnietli pasażerkę J. K.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 19 pkt 2 ust. 1 i 2 prd

*****

I. uniewinnia obwinionego **P. D.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 1 listopada 2012 roku na ulicy (...) we W., kierujący tramwajem typu (...), nr (...), P. D., rozpoczął hamowanie przed wjazdem na przystanek usytuowany na pętli tramwajowej.

W wyniku hamowania tramwaju, jeden z pasażerów utracił równowagę i uderzył ciałem w stojącą przy drzwiach pasażerkę J. K., która doznała przez to urazu lewej ręki.

Zdarzenie miało miejsce w dzień (ok. 13.13), na prostym odcinku toru tramwajowego.

Na miejscu zdarzenia szyny tramwajowe były mokre w wyniku opadu deszczu.

dowód:

zeznania świadka A. P. k. 38 akt; zeznania świadka P. P. k. 12,39 akt;

zeznania świadka B. K. k. 40 akt;

zeznania świadka J. K. k.45 akt;

wyjaśnienia obwinionego k. 38 akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 49-53 akt.

P. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że typ tramwaju, który prowadził, w warunkach padającego, marznącego deszczu, automatycznie wypuszcza hamulec szynowy. Okoliczność ta, spowodowała szarpnięcie tramwajem, co doprowadziło do wzajemnego wpadnięcia na siebie pasażerów jadących tramwajem.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Przedstawiony przez obwinionego przebieg wydarzeń został potwierdzony przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków. Na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji oraz zgromadzonej dokumentacji, w tym rejestratora (...) nr 1906 z zapisem parametrów ruchu i stanu (działania) urządzeń w czasie zderzenia, stwierdził on bowiem, że gwałtowna zmiana (wzrost) opóźnienia hamowania, która spowodowała zachwianie pasażerów stojących w pojeździe, spowodowana została automatycznym włączeniem się hamulców szynowych tramwaju, w chwili wystąpienia poślizgu na mokrych szynach. Zmiana ta, nastąpiła przy tym niezależnie od czynności wykonywanych przez motorniczego, który przed zderzeniem rozpoczął hamowanie w sposób prawidłowy i całkowicie bezpieczny dla osób jadących w tramwaju.

Jest to kluczowe ustalenie, które zdeterminowało treść rozstrzygnięcia Sądu. Nie bowiem zachowanie motorniczego doprowadziło do gwałtownego szarpnięcia tramwajem, lecz poślizg kół, który spowodował automatyczne włączenie piasecznicy i włączenie hamulców szynowych w całości zestawu, który P. D. prowadził. Ten do sytuacji tej się nie przyczynił i nie ponosi za nią odpowiedzialności.

Opinia biegłego jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności - nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej.

Sąd dał wiarę również przesłuchanym w toku postępowania jurysdykcyjnego świadkom. Ich zeznania odnoszą się jednak do sytuacji, która zaistniała w tramwaju po gwałtownym szarpnięciu, które nastąpiło i uszkodzeń ciała jakich doznała J. K., w jego następstwie.

Przyczyna, która je spowodowała, pozostaje jednak poza sferą zawinienia obwinionego, którego działanie były prawidłowe i bezpieczne dla pasażerów jadących w tramwaju, który prowadził.

Skutkiem tego było uniewinnienie P. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art.118 § 2 kpw).